

LBRIS

We know
books

SARAH ADAMS

**TACTICA
IUBIRII**

Traducere din limba engleză
GABRIEL TUDOR

LITERA
București

CAPITOLUL 1

BREE

Nu este ușor să ții în echilibru două pahare cu cafea fierbinte și o cutie de gogoși în timp ce încerci să deschii ușa de la intrare. Dar, pentru că sunt cea mai bună prietenă pe care și-ar putea-o dori cineva – lucru pe care i-l voi aminti lui Nathan de îndată ce voi intra în apartamentul lui –, reușesc asta fără probleme.

Scot un sâsâit prelung când răsucesc cheia în broască și îmi cade un strop de cafea pe încheietura mâinii prin micul orificiu din capac. Am pielea albă, așa că există un milion la sută șanse ca picătura fierbinte să lase o urmă roșiatică evidentă. În momentul în care pășesc în apartamentul lui Nathan (care de fapt nici nu ar trebui să se numească apartament, întrucât are mărimea a cinci apartamente mari unite), mirosul lui familiar, curat și proaspăt, mă izbește ca un autobuz. Cunosc acest miros atât de bine, încât cred că l-aș putea urmări ca un câine de vânătoare dacă ar dispărea vreodată.

Folosindu-mă de călcâiul tenisului cu care sunt încălțată, trântesc ușa de la intrare cu suficientă forță ca să-l avertizez pe Nathan că mă aflu în apartament.

„ATENȚIE, TOȚI ATACANȚII SEXY! ACOPERIȚI-VĂ BUNURILE DE PREȚ! O FEMEIE CU OCHI LACOMI ESTE ACUM ÎN CASĂ!”

Un țipăt scurt și ascuțit se aude din bucătărie, iar eu mă încrunt imediat. Arunc o privire după colț și dau peste o femeie care poartă o pijama roz-deschis, cu pantaloni scurți și maiou, stând ghemuită lângă colțul îndepărtat al blatului din marmură albă. Strânge la piept un cuțit de măcelar. Suntem despărțite de mobilierul masiv, dar după felul în care îi ies ochii din orbite, mai degrabă ai crede că eu țin un cuțit la fel de uriaș lipit de vena ei jugulară.

– NU TE MAI APROPIA! țipă ea, iar eu îmi dau imediat ochii peste cap.

De ce trebuie să zbiere în halul ăsta? Scoate niște sunete de parcă ar avea un cârlig de rufe prins de nas și tocmai ar fi inhalat un balon întreg umplut cu heliu.

Teoretic, ar trebui să ridic mâinile în aer ca să nu fiu înjunghiată mortal, dar știu cât de periculoase pot fi ustensilele pentru micul-dejun – ustensilele pentru mine și pentru Nathan, *nu* pentru Domnișoara Urlătoare. Totuși, nu este primul meu rodeo cu una dintre prietenele lui Nathan, așa că fac ceea ce fac întotdeauna și îi surâd larg lui Kelsey. Și, da, îi știu numele pentru că, deși de fiecare dată când ne întâlnim se preface că nu își amintește de mine, are de câteva luni o idilă cu Nathan și deja ne-am întâlnit de mai multe ori. Habar nu am cum își poate petrece timpul cu această femeie. Pare exact opusul tipului de femeie pe care l-aș alege pentru el – de fapt, toate sunt așa.

– Bună, Kelsey! Sunt eu, Bree. Îți amintești de mine?

„Cea mai bună prietenă a lui Nathan încă din liceu. Femeia care a fost aici înaintea ta și va fi aici mult după tine. ÎȚI AMINTEȘTI DE MINE?!“

Ea răsuflă adânc și, dintr-odată ușurată, își lasă umerii să i se încovoie.

– Oh, Doamne, Bree! M-ai speriat de moarte. Am crezut că ești o hărțuitoare care a reușit să pătrundă cumva în casă. Lasă cuțitul jos, își ridică una din sprâncenele perfect pensate și murmură nu suficient de încet încât să nu o aud: De fapt, într-un fel, chiar asta ești.

O scrutez cu ochii îngustați și abia schițez un zâmbet.

– Nathan s-a trezit?

Este ora 6.30 a unei dimineți de marți, așa că știu sigur că deja e treaz. Orice iubită a lui Nathan știe că, dacă vrea să-l vadă în ziua aceea, trebuie să se trezească la fel de devreme ca el. De aceea domnișoara Kelsey-Pijama-de-Satin stă în bucătărie și pare bosumflată. Nimeni nu apreciază diminețile ca Nathan. Sau, mă rog, nimeni cu excepția mea – și eu le iubesc. Dar noi suntem un fel de ciudați.

Își întoarce încet capul spre mine, cu ura arzând în albastrul delicat al ochilor ei ca de bebeluș.

– Da. Își face duș.

„Înainte de joggingul nostru?“

Kelsey mă privește de parcă o doare profund să dea explicații.

– M-am lovit de el din greșală când am intrat în bucătărie, acum câteva minute. Avea shake-ul de proteine în mână și...

Face un gest nervos, menit să termine povestea pentru ea: „I-am vărsat shake-ul pe el“. Cred că nu suportă să recunoască faptul că a săvârșit o greșală omenească, așa că mi se face milă de ea și mă întorc ca să pun cutia de gogoși pe blatul central, ridicol de mare.

Bucătăria lui Nathan este fantastică. Este concepută în tonuri monocrome de crem, negru și alămiu, iar un perete cu ferestre largi dă spre ocean. Este locul meu preferat din lume pentru a găti, fiind exact opusul micii mele chichinete, situată la cinci străzi distanță. Dar acea chichinetă este convenabilă și se află aproape de studioul de balet, așa că, trăgând linie, nu mă pot plânge.

– Sunt sigură că nu a fost mare lucru. Nathan nu se supără niciodată din cauza unor lucruri de genul ăsta, îi spun lui Kelsey, fluturând pentru ultima dată steagul alb.

Ea își scoate sabia de samurai și ripostează brutal.

– Știu asta.

„În regulă atunci.“

Iau prima înghițitură de cafea și o las să mă încălzească sub privirea rece și tăioasă a lui Kelsey. Nu mai am nimic de făcut

decât să-l aștept pe Nathan să-și facă apariția ca să ne putem începe ritualul din fiecare zi de marți. Este o tradiție încă din primul an de liceu. Pe atunci, eram un fel de singuratică asumată, nu pentru că n-aș fi iubit oamenii sau socializarea, ci pentru că trăiam și respiram exclusiv balet. Mama mă încuraja să mai sar peste orele de dans pentru a merge la o petrecere și a fi alături de prietenii mei. „Aceste zile în care ești doar o adolescentă și te distrezi fără să-ți pese de nimic nu vor dura la nesfârșit. Baletul nu este totul. Este important să-ți construiești o viață și dincolo de pașii de dans“, mi-a spus de multe ori. Și, bineînțeles, ca majoritatea adolescenților, nu am ascultat.

Prinsă mereu între cursurile de dans și slujba de la un restaurant, unde lucram după orele de școală, nu prea aveam prieteni. Dar apoi a apărut *el*. Am vrut să-mi cresc rezistența la efort, așa că am început să alerg pe pista școlii înainte de orele de curs, iar singura zi în care programul îmi permitea să fac acest lucru era marțea. Așa că într-o dimineață mi-am făcut apariția pe pistă și am fost șocată să văd că alt elev deja alerga acolo. Și nu orice elev, ci căpitanul echipei de fotbal, domnul Foarte Sexy. (Nathan nu a trecut niciodată printr-o perioadă adolescentină ciudată – la 16 ani arăta deja de 25. Atât de nedrept!)

Se presupunea că sportivii trebuiau să fie bătărași. Îngâmfăți. Plini de ei. *Nu* și Nathan. M-a zărit în adidașii mei zgâriați și cu părul ondulat ridicat în creștet în cel mai oribil coc pe care îl văzuse cineva vreodată și s-a oprit din alergat. S-a apropiat, s-a prezentat cu zâmbetul lui uriaș și m-a întrebat dacă vreau să alerg cu el. Am vorbit tot timpul, devenind brusc cei mai buni prieteni, având atât de multe în comun, în ciuda educației diferite.

Da, ați ghicit: provine dintr-o familie bogată. Tatăl lui este directorul general al unei companii IT și nu a arătat niciodată prea mult interes pentru Nathan – cu excepția situațiilor în care se laudă cu el pe terenul de golf, în fața colegilor de serviciu –, iar mama lui mai mult l-a cicălit pentru a ajunge să aibă succes și să o aducă în lumina reflectoarelor odată cu el. Nu le-au lipsit niciodată banii, dar ceea ce nu au avut până când Nathan n-a reușit

să devină faimos prin sport a fost poziția socială. În caz că încă nu v-ați dat seama, o spun pe șleau: nu sunt o mare admiratoare a părinților lui.

În orice caz, așa a început tradiția noastră de marți. Dar momentul exact în care m-am îndrăgostit de Nathan? Îl pot preciza la secundă. Eram în ultima tură a primei alergări împreună când el m-a prins de mână. M-a tras până la linia de finiș, apoi s-a aplecat în fața mea și mi-a legat șiretul. Pur și simplu, ar fi putut să-mi spună că se desfăcuse, dar nu, Nathan nu este așa. Nu contează cine ești tu sau cât de faimos este el; dacă șiretul de la pantoful tău e dezlegat, el o să-ți-l lege. Nu am mai întâlnit pe nimeni la fel. M-am îndrăgostit nebunește de el încă din prima zi.

Deși eram atât de tineri, amândoi eram foarte hotărâți să avem succes. Nathan a știut întotdeauna că avea să ajungă în NFL¹, iar eu știam că aveam să merg la Juilliard² și apoi să dansez într-o trupă. Unul dintre aceste visuri a devenit realitate, iar altul, nu. Din nefericire, am pierdut legătura în timpul facultății (*bine*, eu sunt de vină pentru asta), dar m-am mutat cu totul întâmplător în Los Angeles după absolvire, când o prietenă mi-a vorbit despre altă prietenă care voia să angajeze un ajutor de instructor la studioul ei de dans chiar când Nathan semnase pentru echipa Rechinilor din Los Angeles și se mutase și el în oraș.

Am dat întâmplător unul peste altul într-o cafenea, iar el m-a întrebat dacă vreau să mergem în următoarea zi de marți la jogging, de dragul vremurilor trecute. Restul este istorie. Prietenia noastră s-a reluat imediat, ca și cum nu ar fi trecut deloc timpul, inima mea, din păcate, încă tânjind după el la fel ca în adolescență.

Amuzant este faptul că aproape nimeni nu a crezut că Nathan avea să ajungă atât de sus în carieră. Nu, Nathan Donelson a fost

¹ NFL (National Football League) este cea mai importantă divizie a fotbalului american profesionist. (n.tr.)

² Juilliard este un renumit Conservator de arte interpretative din New York, unde se țin cursuri de muzică, dans și teatru. (n.tr.)

recrutat abia în runda a șaptea și a încălzit banca de rezervă ca atacant central timp de două sezoane întregi. Totuși, nu s-a descurajat niciodată. A muncit mai mult, s-a antrenat mai mult și s-a asigurat că avea să fie pregătit pentru momentul când urma să intre pe teren. Pentru că așa abordează Nathan totul în viață: cu un efort total.

Iar într-o zi, strategia lui a dat roade.

Fostul titular al postului de atacant central, Daren, și-a fracturat femurul în timpul unui meci, iar antrenorii au fost nevoiți să-l introducă pe Nathan. Dacă închid ochii, încă pot vedea acele momente: o targă transportându-l pe Daren în afara terenului. Antrenorul supărat alergând spre Nathan, aflat pe marginea terenului. Nathan ridicându-se de pe bancă și ascultând instrucțiunile antrenorului. Și apoi, chiar înainte să-și pună casca și să intre în joc pentru ceea ce avea să rămână în istorie ca fiind startul carierei sale, Nathan s-a uitat în tribună după mine. (Nu avea o lojă privată în acel moment.) M-am ridicat, privirile noastre s-au întâlnit și mi s-a părut că Nathan avea să vomite din cauza emoției. Și atunci am făcut singurul lucru care știam că avea să-l ajute să se relaxeze: m-am strâmbat ca un măscărici și am scos limba într-o parte cât am putut de mult.

Chipul lui a explodat brusc într-un zâmbet, apoi Nathan și-a condus echipa în cel mai bun meci al campionatului. În tot restul sezonului, Nathan a fost atacant central și i-a dus pe Rechini în finala Super Bowl, unde au obținut victoria. Acele luni au fost ca un vârtej pentru el. De fapt, pentru amândoi, pentru că a fost anul în care, dintr-un simplu instructor, am ajuns *proprietara* studioului de balet.

Astăzi, sunt aici pentru o sesiune de jogging cu Nathan și, din moment ce aseară nu a făcut un meci tocmai bun, știu că vom alerga foarte mult. Echipa lui a câștigat totuși meciul (și a ajuns oficial în play-off, uraaa!), dar el a ratat două interceptii. Și cum este un perfecționist când vine vorba de – ei bine, practic de orice –, știu că va alerga cu pași grei și apăsați, ca un urs pe lângă un borcan de miere gol.

Vocea stridentă a lui Kelsey mă smulge din nostalgie.

– Mda, nu mă înțelege greșit, dar ce cauți aici?

Prin „Nu mă înțelege greșit“, vrea să spună „Nu considera asta un gest drăguț, pentru că am de gând să mă port foarte urât“. Mi-aș dori să se poarte astfel și când e Nathan prin preajmă. Dar în preajma lui tipa e dulce ca o prăjitură.

Îi ofer cel mai înșorit zâmbet, refuzând să o las să-mi fure bucuria așa de dimineață.

– Ce ți se pare că fac aici?

– Te porți ca o hărțuitoare înfiorătoare, care este îndrăgostită în secret de iubitul meu și se strecoară în apartamentul lui pentru a-i aduce micul-dejun.

Vedeți, aici e problema. Spune cuvintele „iubitul meu“ de parcă acestea ar trebui să fie niște atuuri. Ca și cum tocmai le-a aruncat pe masă, și eu ar trebui să icnesc și să-mi duc palmele la gură, șocată. „Cerule! A câștigat!“

Tipa nu știe, dar cartea ei este echivalentul unui cinci de treflă singuratic. Iubitele vin și pleacă din viața lui Nathan ca dietele la modă. Pe de altă parte, eu am fost aici cu mult înainte de Kelsey cea cu două fețe și voi mai fi aici mult timp, pentru că sunt cea mai bună prietenă a lui Nathan. Eu sunt cea care a trecut prin toate cu el, iar el a trecut prin toate cu mine: etapa de gașcă din liceu (eu, nu el), ziua în care a semnat contractul cu echipa de fotbal american a universității, accidentul de mașină care mi-a schimbat întreg viitorul, fiecare enterocolită din ultimii șase ani, ziua în care am devenit proprietara studioului de dans și ziua când ploi de confetti au căzut asupra lui după ce Rechinii au câștigat Super Bowl.

Dar, CEL mai important, sunt singura persoană din lume care știe cum s-a ales cu cicatricea lungă de cinci centimetri aflată chiar sub buric. Vă dau un indiciu: este o situație jenantă și are legătură cu un kit de epilare pentru acasă. Și vă mai dau un indiciu: l-am provocat să o facă.

– Da! îi spun cu un zâmbet exagerat de strălucitor. Pare des-
tul de adevărat. O hărțuitoare care este îndrăgostită în secret de
Nathan. Sunt chiar eu.

Ochii ei se măresc de uimire, căci a crezut că într-adevăr avea
să mă înțepe cu asta. „Nu mă poți arde cu adevărul, Kels!“ Sau,
mă rog, cu excepția părții cu hărțuirea.

Îi întorc spatele lui Kelsey și îl aștept pe Nathan. A existat o
perioadă în viața mea când am încercat să mă împrietenesc cu
iubitele lui Nathan. Dar vremea aceea a trecut. Nici una dintre
iubitele lui nu mă place. Indiferent ce aş face pentru a le câștiga
afecțiunea, sunt înclinate să mă urască. Și înțeleg, chiar înțeleg.
Ele mă consideră o amenințare majoră. Dar din acest punct po-
vestea devine tristă.

Nu sunt o amenințare. Toate îl vor avea pe Nathan într-un
mod în care eu nu-l voi avea niciodată.

– Știi, spune ea, încercând să-mi atragă din nou atenția, ai pu-
tea să pleci pur și simplu, pentru a evita o situație stânjenitoare.
Fiindcă, atunci când va veni Nathan, n-o să am nici cea mai mică
ezitare și o să-i cer să-ți spună să pleci. Am avut răbdare până
acum, dar felul în care te porți cu el este mai mult decât ciudat.
Te învârți în jurul lui ca o bucată de hârtie igienică lipicioasă.

Încerc să nu par prea arogantă când îi șoptesc „Bine, drăguț“,
oferindu-i un surâs trist și încuviințând din cap. Deoarece iată
ce am uitat să menționez mai devreme: nu sunt o amenințare
pentru aceste femei – asta până când ele îi cer să aleagă. Atunci
devin mai amenințătoare decât o bombă cu sclipici. Poate că nu
pot dormi în patul lui Nathan, dar mă bucur de loialitatea lui – și
pentru Nathan nu există nimic mai important decât asta.

Kelsey se strâmbă și își încrucișează brațele la piept. Suntem
adânc angajate într-un duel al privirilor amenințătoare când vo-
cea lui Nathan răsună din camera din spatele meu.

– Hm, miroase a cafea și a gogoși? Asta înseamnă că Bree
Cheese¹ este aici.

Afișez chiar în fața lui Kelsey un zâmbet nu foarte subtil.
Un zâmbet de *invingătoare*.

¹ Joc de cuvinte datorită pronunției asemănătoare: Bree și Brie Cheese
(brânză Brie) (n.tr.)